

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД У ГАЛУЗІ ЖИТЛОВИХ ПРАВ ГРОМАДЯН

Гоцуляк В.М., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., викладач кафедри цивільно-правових дисциплін ННПП НАВС Залізняк В.А.

Проблема забезпечення ефективного функціонування та визначення перспективних напрямів розвитку галузі житлових прав, житлово-комунального господарства та благоустрою України й підприємств галузі завжди була, є і залишатиметься одним із найважливіших та найскладніших питань, яке перебуває в центрі уваги науковців, владних структур, громадських та міжнародних організацій, засобів масової інформації, населення, що зумовлено особливим значенням сфери життєзабезпечення для економічного та соціального розвитку країни, її міст і регіонів.

Метою дослідження є визначення пріоритетних напрямів упровадження міжнародного досвіду в діяльність державних органів та чинне законодавство України. Досягнення поставленої мети потребує вирішення таких завдань: 1) визначення особливостей функціонування в низці країн державних та приватних органів у досліджуваній галузі; 2) надання пропозицій щодо впровадження позитивного досвіду в законодавство України.

У цілому, в Європі розроблено три моделі реформування та розвитку житлово-комунального господарства. Перша - англійська, яка передбачає повну приватизацію житлово-комунальних об'єктів. Друга - німецька, що передбачає акціонування підприємств та організацію галузі, але основний пакет акцій належить муніципалітету. Третя модель - французька - поєднання муніципальної власності на об'єкти ЖКГ та управління ними з боку приватного бізнесу на умовах довгострокових договорів оренди та сукупних інвестиційних угод.

З метою впровадження зазначених моделей реформування та розвитку житлово-комунального господарства, починаючи з 1980–1990-х рр., уряди багатьох європейських країн проводили поетапну приватизацію об'єктів ЖКГ. Одночасно відбувався пошук оптимальних форм надання житлово-комунальних послуг із залученням представників приватного бізнесу. Муніципалітет при цьому виступав як організатор виробництва послуг. У зазначених державах створюється відповідне правове підґрунтя для запровадження державно-приватного партнерства: 1992 р. у Великій Британії та Північній Ірландії запроваджено Ініціативу приватного фінансування; 2004 р. у Франції прийнято закон «Про державно-приватне партнерство»; у Росії 30% галузі житлово-комунального господарства фінансують приватні компанії; 2009 р. у Польщі прийнято закон «Про публічно-приватне партнерство».

Подібна практика на сьогодні впроваджується і в Україні шляхом укладення договорів із приватними компаніями щодо прибирання прибудинкової території, вивозу сміття тощо. В Україні вже створено певне правове підґрунтя щодо розвитку державно-приватного партнерства в галузі житлово-комунального господарства та благоустрою.

Аналіз законодавства зарубіжних країн у галузі житлово-комунального господарства та благоустрою дає змогу зробити такі висновки: а) нормативно-правове регулювання галузі відбувається з урахуванням специфіки конкретної країни; б) обслуговування галузі житлово-комунального господарства здійснюється муніципалітетом та приватними структурами на конкурсній основі (найкращі комерційні умови, перш за все, для споживачів; подальше фінансування, обслуговування, експлуатація системи протягом терміну дії контракту); в) наявне пільгове кредитування та фінансування приватних підприємств, які забезпечують розвиток галузі житлово-комунального господарства та благоустрою; г) проводиться вдосконалення організаційної структури управління в галузі житлово-комунального господарства шляхом реформування колишніх житлово-експлуатаційних контор у бюджетні заклади. д) ефективним є створення спеціалізованих банківських установ. Ураховуючи суттєве реформування в досліджуваній галузі шляхом поетапного впровадження приватних структур з обслуговування житлового фонду

комунальними послугами та іншими видами робіт, запровадження державно-приватного партнерства, обґрунтовано необхідність створення Державного житлово-комунального фонду (можливо, на правах комерційного банку), який би забезпечував фінансування галузі житлово-комунального господарства та благоустрою, здійснював пільгове кредитування та фінансування приватних підприємств, що забезпечують розвиток галузі; е) обґрунтовано необхідність оптимізації системи житлово-комунальних організацій шляхом їх реорганізації у відповідні підприємства з надання чітко визначеного переліку комунальних послуг.

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАХОДИ РЕАБІЛІТАЦІЇ ІНВАЛІДІВ

Тодосієнко В.В., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: старший викладач кафедри цивільно-правових дисциплін ННІПП НАВС Кривчук В.О.

Соціальна адаптація є закономірним та обов'язковим явищем, адже всі члени суспільства мають бути відносно монолітними у своїй ідейно-мотиваційній складовій співіснування. Індивіди набувають статусу соціального об'єкта як завдяки особистісним психологічно-інтелектуальним якостям, так і за допомогою соціуму, тобто сімейного та громадського виховання, освіти, трудової діяльності тощо. Разом з тим люди з інвалідністю вкрай важко адаптуються та не можуть самостійно пройти етапи соціалізації, відновити чи покращити здоров'я, належно матеріально себе забезпечити тощо. У даному випадку потребується ґрунтовна і систематична підтримка з боку держави за рахунок соціальної допомоги та здійснення реабілітації інвалідів.

Так, згідно ст. 13 Закону України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» Інваліди в Україні володіють усією повнотою соціально-економічних, політичних, особистих прав і свобод, закріплених Конституцією України, законами України та міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. У тексті міжнародно-правових актів можна виокремити, що реабілітація – це процес, який має на меті допомогти інвалідам досягти оптимального фізичного, інтелектуального, психічного і соціального рівня діяльності та підтримувати його, надавши тим самим засоби для зміни їхнього життя. Він включає в себе широке коло заходів від початкової та більш загальної реабілітації до цілеспрямованої діяльності, наприклад, відновлення професійної працездатності; ефективні і належні заходи для того, щоб надати інвалідам можливість для досягнення й збереження максимальної незалежності, повних фізичних, розумових, соціальних і професійних здібностей, а також повного включення й залучення до всіх аспектів життя.

Вказаний підхід значною мірою виражений у вітчизняному законодавстві. Так, Закон України «Про реабілітацію інвалідів в Україні» визначив, що реабілітація інвалідів – це система медичних, психологічних, педагогічних, фізичних, професійних, трудових, фізкультурно-спортивних, соціально-побутових заходів, спрямованих на надання особам допомоги у відновленні та компенсації порушених або втрачених функцій організму для досягнення і підтримання соціальної та матеріальної незалежності, трудової адаптації та інтеграції в суспільство, а також забезпечення інвалідів технічними та іншими засобами реабілітації і виробами медичного призначення. Реабілітаційні заходи здійснюються в спеціальних реабілітаційних установах для інвалідів. Однак, як вірно зазначає А. В. Іванов, система реабілітації інвалідів, окрім спеціальних реабілітаційних установ, включає ще ряд елементів – інвалідів, персонал, фінансові ресурси, норми права, оточення інвалідів (передусім сім'ю), реабілітаційні послуги, засоби реабілітації, інновації тощо.

Згідно з Порядком надання інвалідам та дітям-інвалідам реабілітаційних послуг, затвердженим Постановою Кабінету Міністрів України від 31.01.2007 № 80, реабілітаційні послуги надаються інваліду або дитині-інваліду відповідно до індивідуальної програми реабілітації – комплексу оптимальних видів, форм, обсягів, строків реабілітаційних заходів з визначенням порядку, місця їх